

opusdei.org

Några frågor kring Da Vinci-koden, katolska kyrkan och Opus Dei

Opus Deis prelatur besvarar
några frågor om Da Vinci-
koden.

2005-01-04

1. Vad anser Opus Dei om Da Vinci-koden?

Många som läser boken undrar över
det som den säger om den kristna
kyrkans historia och om teologiska

spörsmål. Vi skulle först och främst vilja påminna dessa läsare om att Da Vinci-koden inte är en bok som bygger på vetenskapliga fakta, ej heller är den något att lita på när det gäller teologiska spörsmål utan den är bara en skönlitterär bok skapad för att underhålla.

Boken har väckt människors intresse för Bibelns ursprung och vissa grundläggande kristna trossatser, som den om Jesu gudomliga natur. Detta är fängslande ämnen att studera och sätta sig in i. Vi uppmuntrar alla som är intresserade av dem att konsultera några av alla de vetenskapliga verk som finns ... men som inte befinner sig på hyllorna för ”skönlitteratur” på biblioteken!

Genom att bedriva lite fördjupade studier och med lite kritiskt sinnelag förstår läsarna att det som Da Vinci-koden påstår om Jesus Kristus, Maria

Magdalena och Kyrkans historia inte har någon seriös grund. Så till exempel framkastar boken idén om att det var av politiska skäl som kejsare Konstantin på trehundratalet uppfann läran om Kristi gudomlighet. Med ett minimum av historisk bevisföring visar det sig att det inte alls förhåller sig så. Det är i stället så att det var från den allra första början i Nya Testamentet och i de allra första kristna skrifterna som vi kan läsa att tron på Kristi gudom redan fanns under hans tid här på jorden.

Den underliga beskrivning av Opus Dei som Da Vinci-koden gör är falsk, såväl i sin helhet som i sina detaljer. Det är omöjligt att få en uppfattning om vad Opus Dei är genom att läsa denna bok.

Här nedan följer några vederlägganden av Dan Browns påståenden.

2. Är Opus Dei fientligt inställd till Andra Vatikankonciliet och den moderna världen?

En viktig punkt i Opus Deis budskap är att de kristna lekmännen är kallade att inta sin plats i den moderna världen, att inte förkasta den och att inte dra sig undan från den utan att tvärtom engagera sig i den och att försöka göra den till en bättre värld genom att vittna om det kristna livet.

Opus Dei understödjer och hjälper till att sprida allt det som Kyrkan lär ut, inklusive det som Andra Vatikankonciliet har proklamerat. Det var för övrigt Andra Vatikankonciliet som bekräftade läran om lekmännens roll i Kyrkan så som Opus Dei ser den.

Johannes Paulus II:

”(Opus Dei) har till mål att helga människors liv i världen samtidigt

som man inte behöver undandra sig den utan kan stanna kvar på sin plats i den, på sin arbetsplats och i utövandet av sitt yrke. Opus Dei lär ut att vi kan leva Evangeliets budskap mitt i världen och på så sätt förvandla den och hjälpa till att förlösa den genom vår kärlek till Kristus. Detta är verkligen ett högt ideal, som från organisationens första början utgjorde en föregångare till Andra Vatikanconciliets lära om lekmännens roll i världen, som Kyrkan än i dag ansluter sig till”.

L'Osservatore Romano, den 27 augusti 1979. **Professor Elisabeth Fox-Genovese**, professor i historia vid universitetet i Emory, direktör och grundare av ”Institute for Women’s Studies” och direktör för ”Journal of the Historical Society”:

”Opus Dei har en målsättning som är helt och hållet modern: att helga

livet, och framför allt arbetet, i världen. Själva namnet Opus Dei, som betyder Guds arbete, visar på detta uppdrag. Vanliga människor, som lever helt vanliga liv, kan helga sitt arbete, av vilken art det än är, och på så sätt visa på det vardagliga livets heliggörande karaktär....

Medlemmarna i "Verket" kan vara hemmafruar, politiker, universitetsprofessorer, lärare, studenter, rektorer, vetenskapsmän, socialassistenter, inredningsarkitekter, IT-specialister, affärsmän eller affärskvinnor eller arbeta inom vilket annat yrke som helst."

*Utdrag ur ett uttalande gjort den 3 januari 2004. **Kardinal Joseph Ratzinger**, Prefekt för den heliga Stolens troskongregation:*

"Tack vare allt detta har jag bättre kommit att förstå Opus Deis verkliga karaktär som är en förvånande

förening av absolut trofasthet mot Kyrkans stora tradition och mot det den tror på och på samma gång en villkorlös öppning mot alla utmaningar som möter oss i världen av idag på arbetets, undervisningens eller ekonomins områden.”

L'Osservatore Romano, den 6 oktober 2004. Kardinal Joseph Bernardin, avliden f.d. ärkebiskop i Chicago:

”(Opus Deis grundare) hade en vision och en stark övertygelse om det som Andra Vatikankonciliet sedermera skulle benämna ”den universella kallelsen till helighet’.”

Predikan hållen den 1 juli 1992.

Kardinal Basil Hume, O.S.B., avliden f.d. ärkebiskop i Westminster:

”Detta hans (den helige Josemarías) budskap förebådade redan för sjuttio år sedan Andra Vatikankonciliets dekret om lekmännens plats och roll i världen ... Det är min fasta

övertygelse att vi nu så sakta börjar att förstå det som den Helige Ande försökte säga oss genom detta koncilium. Och den Helige Ande fortsätter att kalla på oss ... Förvisso kallar oss den Helige Ande idag till en högre grad av helighet, till att fördjupa vårt andliga liv. Det är olika rörelers roll, också Opus Deis prelatur, att hjälpa oss och att leda oss på vägen till helighet.”

*Utdrag ur en predikan som hölls den 2 oktober 1998 vid en tacksägelsemessa i London till minnet av 70-årsjubiléet av Opus Deis grundande. **Den helige Josemaría Escrivá**, grundare av Opus Dei:*

”Ett av mina största glädjeämnen var när jag såg Andra Vatikanconciliet så tydligt proklamera lekmännens gudomliga kallelse.”

Utdrag ur en intervju som publicerades i Le Figaro den 16 maj 1966, upptagen i Samtal med Msgr.

Escrivá, nr 72. **3. Vad säger Opus Dei om kvinnorna och deras roll i Kyrkan och i samhället? Biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat:**

”Jag tackar ofta Gud när jag ser hur kvinnorna som tillhör Opus Dei arbetar i alla samhällets skikt. De leder kooperativ och sjukhus, arbetar på fälten och i fabriker, innehar professorsstolar på universitet eller arbetar som lärare i skolor, de är domare, politiker, journalister, konstnärer...., medan andra med lika stor yrkesskicklighet och lika stor entusiasm ägnar sina krafter åt arbetet i hemmet. I medvetande om sin värdighet följer var och en av dem sin egen väg. De är stolta över att vara kvinnor och mer och mer för varje dag, skaffar de sig på så sätt allas respekt”.

Utdrag ur en intervju publicerad i tidskriften El Mercurio (Chile), den 21

januari 1996. Professor Elisabeth Fox-Genovese:

”Opus Dei innehar ett avundsvärt rekord i att utbilda fattiga och att uppmuntra kvinnor, gifta eller ogifta, till att utföra de uppgifter som de har valt. Opus Deis uppgift är ju slutligen att tillföra allt arbete, även det allra mest ödmjuka, som behövs i vår värld, värdighet och respekt, helighet och mening”.

Utdrag ur ett uttalande som gjordes den 3 januari 2004. Maria Valdeavellano, regionalsekreterare vid Förenta Staternas prelatur:

”Kvinnorna spelar en stor roll på varje nivå– lokal, nationell eller internationell – i Opus Deis ledning, även vid valet av prelat”.

Utdrag ur en deklaration uttalad den 14 januari 2004. Den helige Josemaría Escrivá, Opus Deis grundare:

”För det första ser jag ingen anledning till varför man måste göra åtskillnad mellan man och kvinna när man talar om lekmännens apostoliska uppgift, deras rättigheter och skyldigheter. Alla döpta, kvinnor eller män, delar i samma mån Gudsfolkets värdighet, frihet och ansvar. Av många skäl som har att göra med möjligheten att ta emot prästvigningens sakrament och som grundar sig på gudomlig positiv rätt anser jag att skillnaden mellan män och kvinnor när det gäller detta bör bibehållas. Men i allt annat är det min uppfattning att kvinnans rättigheter och skyldigheter inom Kyrkan bör vara exakt desamma som mannens, både inom lagstiftningen, det inre livet och den apostoliska verksamheten.”

Samtal med Msgr. Escrivá, nr 14. Den helige Josemaría Escrivá:

”Kvinnans närvaro i samhällslivet är ett logiskt och till 100 procent positivt fenomen och är en del av den andra vidare företeelsen jag nämnde tidigare. Ett modernt, demokratiskt samhälle måste erkänna kvinnans rätt att aktivt delta i det politiska livet. Det måste skapa villkor som är tillräckligt gynnsamma för att möjliggöra för alla som så önskar att göra bruk av denna rättighet.”

Samtal med Msgr. Escrivá, nr 90. 4.

Har Opus Dei intresse i att närma sig de rika och makten?

Det enda som Opus Dei vill är att hjälpa människorna att växa i tron och att leva i harmoni medan de utför sina vanliga uppgifter i världen. Detta har inget att göra med maktbegär eller med politisk verksamhet.

Opus Dei och dess medlemmar känner också ett stort engagemang

för de behövande, i enlighet med den kristna läran.

Brian Kolodijchuk, M.C. , postulator för kanoniseringsprocessen av moder Teresa:

”De fattiga, de sjuka, de övergivna är vapen som han (den helige Josemaría Escriva) använde sig av för att vinna Opus Deis kamp.”

*Utdrag ur en deklaration gjord den 27 februari 2002. **Kardinal Luciani** (en månad innan han valdes till påve under namnet Johannes Paulus I):*

”Tidningarna ägnar ofta stort intresse åt Opus Dei, men det de skriver innehåller många oegentligheter. (...) Eftersom Opus Dei är så utbredd i hela världen och dess medlemmar finns i så stort antal och ibland innehar höga ställningar i samhället, tror man att rörelsen kommer med maktanspråk och att medlemmarna kännetecknas av

blind lydnad och flockmentalitet. Men sanningen är en annan: Det enda man vill är att göra helgon av människor, men i en anda av glädje, tjänstvillighet och stor frihet.”

Il Gazzettino (Venedig), den 25 juli 1978. Kardinal John O'Connor, avliden f.d. ärkebiskop New York:

”Jag tror att det är viktigt att förjaga den ofta förekommande idén, som gränsar till förtal, att Opus Dei endast intresserar sig för de rika och de intellektuella.... Jag skulle vilja att myten om Opus Dei definitivt kunde avlivas. Jag vill att ni alla skall veta att New Yorks ärkebiskop anser er närvaro bland oss en heder.”

Utdrag ur en predikan hållen i St. Patricks-katedralen den 26 juni 1998.
Den helige Josémaria Escriva

”Den som ser hur medlemmar av Opus Dei arbetar inom alla mänskliga sysselsättningar och då

bara tänker på 'inflytande' och 'kontroll', den visar bara vilken torftig uppfattning han har av kristet liv. Opus Dei har ingen makt och söker inte makt över någon världslig verksamhet. Allt vi vill är att sprida det evangeliska budskapet till alla människor i världen att Gud vill att vi ska älska och tjäna Honom just genom att utföra vårt uppdrag i världen. Av detta förstår vi att Opus Deis medlemmar, som ju är vanliga kristna, arbetar överallt och på det sätt som de anser vara bäst. Verket hjälper dem bara andligen, så att de alltid kan handla efter sitt kristna samvete.”

Utdrag ur en intervju publicerad i den italienska tidskriften L'Osservatore della Domenica, den 26 maj 1968, som finns i boken Samtal med Msgr. Escriva, nr 64.

5. Är Opus Dei en sekt inom Kyrkan?

Att anta att det förhåller sig så är rent nonsens, eftersom Opus Dei alltid har utgjort en del av den katolska kyrkan. Opus Dei fick sitt första officiella bekräftande av Madrids ärkebiskop år 1941 och erkändes av den heliga Stolen år 1947. År 1982 upprättade Johannes Paulus organisationen som en personalprelatur, vilket är en organisationsstruktur inom Kyrkan (stiftet och militär ordinariatet är andra exempel).

Ett av Opus Deis drag är dess trofasthet mot påven och mot Kyrkans läror. Alla Opus Deis övertygelser, praxis och sätt att göra saker och ting är Kyrkans. Opus Dei uppehåller utmärkta relationer till alla Kyrkans institutioner och anser det vara en rikedom att det inom Kyrkan finns så många sätt att uttrycka sin tro på.

Kardinal Christopher Schönborn, O.P. , Wiens ärkebiskop, redaktör för Katolska Kyrkans katekes:

”Ingen behöver ha studerat teologi för att förstå att det ligger en motsägelse i uttrycket ’sekt inom Kyrkan’. Att förmoda att det skulle finnas sekter är en indirekt förebråelse mot påven och biskoparna som har att tillse att de olika kyrkliga delarna alla följer Kyrkans lära, både i det de säger och i det de gör. Ur teologisk och kyrklig synvinkel anses en grupp vara en sekt när den inte har erkänts av Kyrkans legitima myndighet. Det är alltså fel att kalla samfund som har erkänts av Kyrkan för sekter.”

L'Osservatore Romano, den 13 – 20 augusti 1997. **Johannes Paulus II**

”Alltifrån början har denna institution ansträngt sig inte bara att upplysa men också att förverkliga

uppdraget som lekmännen har i Kyrkan och i samhället.”

Bullan Ut Sit, november 1982, i Katolsk dokumentation, nr 1863, den 4 december 1983. 6. Hur ställer sig Opus Dei till självtukt?

Grunden till Kyrkans lära om självtukt – som Opus Dei helt och fullt instämmer i – är det faktum att Jesus Kristus av kärlek till mänskligheten i frihet accepterade att lida och dö (Jesu passion) för att världen skulle återköpas och frälsas. De kristna är kallade att efterlikna Jesu stora kärlek och att bland annat förena sig med honom i dessa lidanden som har frälsningskaraktär. De är kallade till ”att dö bort från sig själva”. Kyrkan föreskriver vissa övningar i självtukt – fasta och att avhålla sig från kött – under Fastetiden.

I Kyrkans historia har vissa människor känt sig kallade till större

uppoftningar som exempelvis ofta förekommande fasta, att iföra sig tagelskjorta eller använda gissel. Vi finner att många stora helgon, som är modeller för ett heligt liv, praktiserat detta: Vi kan bara nämna Frans av Assisi, Teresa av Avila, Ignatius av Loyola, Thomas More, Frans av Sales, Jean Vianney och Teresa av Jesusbarnet.

Inom Opus Dei insisterar man mera på de dagliga små uppoftningarna – att le fast man inte har lust till det men för att glädja en annan, att göra sitt arbete väl, osv.

New Catholic Encyclopedia (2003):

”Självtukt: Avsiktlig behärskning av människans naturliga drifter som syftar till att gradvis underkasta dessa drifter det av tron upplysta förnuftet och att förvandla dem till medel för helgelse. Jesus Kristus sade: ’Om någon vill gå i mina spår måste han förneka sig själv’ (Luk

9:23). Självttukten, det som aposteln Paulus kallar 'korsfästning av köttet med alla dess lidelser och begär' har blivit till ett utmärkande tecken för dem som tillhör Kristus.

Alla teologer är ense om att självttukten är nödvändig för människans frälsning. Eftersom hon genom det trefaldiga begäret hos världen, köttet och djävulen, har en stark dragning mot det onda, bör hon lära sig att stå emot för att inte förledas att begå en allvarlig synd. Om man vill rädda sin själ bör man åtminstone fly från alla omedelbara tillfällen till dödssynd. Flykten själv innebär en viss självttukt. Utöver dessa späkningar som människans villkor kräver, föreskriver Kyrkan, i det att hon tar upp det som Evangelierna ålägger människan, andra uppoffringar (fasteföreskrifter och abstinens). Den som av en eller annan anledning är befriad från

dessas regler ombeds att istället göra någon annan uppoffring.

De som vill gå framåt i kristen fullkomlighet bör spåka sig mera än vanliga kristna. Kristus har gjort korset till priset som man måste betala för att få 'bli hans lärjunge' (Luk 14:33).

Alltsedan den kristna erans allra första början är det många som har tagit på sig ett liv i självtukt för att efterlikna Herren. De som uppnår en stor helighet önskar hela tiden att efterlikna honom i hans lidanden. Men eftersom alla stora akter av självtukt innebär en viss risk, är det tillrådligt att låta en klok andlig rådgivare bedöma halten av botgöringsövningarna och godkänna dem.”

Bibeln:

”Om någon vill gå i mina spår måste han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig”.

Luk 9:23

”Nu gläder jag mig över att få lida för er. Vad som ännu fattas i Kristi lidanden, det lider jag i mitt eget kött, för hans kropp, som är kyrkan”.

Brevet till kolosserna, 1:24 **Katolska kyrkans katekes (1997):**

”Genom att vi förenar oss med hans offer kan vi göra vårt liv till ett offer åt Gud” (nr 2100).

”Fullkomlighetens väg går genom korset. Det finns inte någon helighet utan självförnekelse och andlig kamp. Att gå framåt på den andliga vägen kräver askes och dödande av det själviska begäret. Detta leder så småningom fram till ett liv i saligprisningarnas frid och glädje” (nr 2015).

Johannes Paulus II

”När man tar på sig korset blir det till ett tecken på kärlek och total självutgivelse. Att bära korset efter Kristus betyder att vara förenad med honom och att ge honom det allra största tecknet på vår kärlek.”

*Budskap till ungdomen på
Världsungdomsdagen den 14 februari
2001* **Paulus VI:**

”Den verkliga självförnekelsen kan inte skiljas från fysisk askes. Nödvändigheten att döda köttet framkommer tydligt när vi tänker på hur svag vår natur är, denna natur där alltsedan Adams synd köttet och anden har motsatta önskningar. Detta utövande av kroppslig självtukt – som är långt ifrån varje form av stoicism, innebär inte ett fördömande av det kött som Guds son har värdigats att skänka oss. Tvärtom är syftet med

botgöringsövningarna människans befrielse”.

Den apostoliska konstitutionen Paenitemini, 17 februari 1966. Den salige Johannes XXIII:

”Ingen kristen kan växa i fullkomlighet och kristenheten kan inte växa till i kraft, om de inte stöder sig på botgöringen. Det är därför som vi i den apostoliska konstitutionen som officiellt utlyste det andra Vatikankonciliet och där vi uppmuntrar de kristtrogna att genom bön och andra akter som visar på kristen dygd göra en andlig förberedelse värdig denna stora händelse, även inneslutit uppmaningen att inte förakta det frivilliga utövandet av självtukt”.

Encyklikan Paenitentiam agere i avsnittet som handlar om utövandet av inre och yttre botgöring, den 1 juli 1962. Jordan Aumann O.P.

”Ett av de största undren som visar på den gudomliga nådens handlande är den innerliga solidaritet som förenar alla folk genom Kristi mystiska kropp. Gud accepterar i nåd en själs lidande som offrar sig för en annan själs frälsning eller för syndare över lag. Det är omöjligt att mäta den återlösande verkan som ett lidande får som offras i levande tro och brinnande kärlek till den gudomliga rättvisan genom Kristi sår. När allt annat sviker kan man ännu ta till lidandet för att utverka en syndares frälsning. Kyrkoherden i Ars (Jean-Marie Vianney) sade till en präst som beklagade sig över sina församlingsmedlemmars ljumhet och hur litet hans egen nit tjänade till: ’Har ni predikat? Har ni sagt era böner? Har ni fastat? Har ni använt gissel? Har ni sovit på bara bräddor? Så länge som ni inte gjort allt detta, har ni inte rätt att beklaga er”.

Spiritual Theology, London, Sheed & Ward. 1993 s. 172. 7. Vad är Opus Dei? Biskop Jean-Pierre Ricard, ärkebiskop i Bordeaux, president för den franska biskopskonferensen

”Den salige Josemaría uttryckte 40 år i förväg det som skulle utgöra kärnan i Andra Vatikankonciliets budskap: den universella kallelsen till helighet (...). Han opponerar sig mot alla dem inom Kyrkan som till den grad velat framhäva prästämbetets eller ordenskallelsens höga värde, att det verkat som om de nedvärderat lekmännens roll och slutligen bara ansett att det är prästers och ordensfolks sak att söka helighet. (...) Den salige Josemaría kämpar steg för steg mot frestelsen att fly världen, att ringaktaden och att ta sin tillflykt till den rent andliga sfären. Han vägrar också att befatta sig med den andliga schizofrenin där människan liksom består av två delar.”

(Predikan som hölls den 27 juni 1994)

Biskop François Saint-Macary,
ärkebiskop i Rennes

”Låt oss tacka Gud för den stora ödmjukheten och intuitionen hos Guds tjänares Josemaría Escrivá, för hans karisma som vi alla får ta del av, men alldeles särskilt dem som fortsätter hans Verk. Guds verk, vilket fantastiskt ord!”

(den 24 juni 1992). **Biskop Jean Bonfils,** ärkebiskop i Nice

”Allt som existerar, jorden och jordens frukter är beroende av dem som Gud har velat utvälja som medskapare, mannen och kvinnan. Från och med ögonblicket då människan blir till, planterar Gud en trädgård. Världen börjar komma till liv: det finns någon som kan förvandla den. Det är en sinnebild av lekmannen som strävar efter helighet i världen och med utgångspunkt i världen. (...) Det är en

av aspekterna på kallelsen till Opus Dei som tillhör dem som i Opus Deis pedagogik finner något som gör det värt att leva i denna världen och att sträva efter helighet varhelst de befinner sig och utifrån sitt eget arbete”.

(Predikan, den 25 juni 1999). **Biskop Michel Pollien**, hjälpbiskop i Paris

”Den salige Josemarías liv och ingivelser utgör Guds nådebevis för vår tid. För att besvara dem måste ni vara trofasta och tillsammans med andra lärdomsgrenar som tillhör vår tid medverka till att i denna värld skapa platser där man lyssnar på Herrens anrop, platser där det råder sanning, ömsesidig kärlek, broderskap och frid”.

(Predikan den 25 juni 1999). **Biskop André Vingt-Trois**, ärkebiskop i Tours

”När den salige Josemaría Escrivá åt vår tid gav en form och en struktur för vägen som leder till omvändelse, innebar detta att han gjorde det möjligt för många att ta del av det medvetandegörande på djupet där tron rör vid människans hjärta”.

(Predikan den 27 juni 2000). **Kardinal Godfried Danneels**, ärkebiskop i Malines i Bryssel

”Opus Dei medverkar till att förstärka Guds närvaro bland människorna. (...) Hela Josemaría Escrivás verk är inget annat än detta: att efter Jesu födelse i Betlehem, efter Korset och uppståndelsen, låta Guds ande utgjutas över hela skapelsen, hela världen, människan, hennes yrke, vetenskapen, tekniken, själen och kroppen.”

(Homélie, 8 décembre 1990). **Kardinal Carlo Maria Martini**, ärkebiskop i Milano

”(Josemaría Escrivá) uttrycker själv och för andra en uppriktig, äkta helighet, utan blomsterspråk, en helighet som kan se bort från sig själv. Han vill varken få utmärkelser eller privilegier, det enda han vill är att tjäna. Det är ett enkelt men svårbemästrat ideal, särskilt om man vill uppnå det mitt bland vardagens bekymmer, genom att utan åthävor använda sig av denna världens medel och ting för apostoliska ändamål”.

Tidskriften Avvenire, Milano den 23 juni 1985.